

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 9/01-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom dňa 18. januára 2001 predbežne prerokoval podnet na začatie konania Ing. J. H., bytom Č., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. F. F., so sídlom Ž., pre porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní Okresného súdu v Čadci vedenom pod sp. zn. 3T 333/99 a Krajského súdu v Žiline vedenom pod sp. zn. 1 To 163/00 a práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní Krajského súdu v Žiline vedenom pod sp. zn. 1 To 163/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet Ing. J. H. v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. Podnet v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 19. júla 2000 nazvaným ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“ sa na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) obrátil prostredníctvom svojho právneho zástupcu Ing. J. H., bytom Č., (ďalej len „navrhovateľ“), a požiadal ho, aby po začatí konania o porušení jeho práv vyniesol toto uznesenie: „Rozsudkom Okresného súdu v Čadci č. 3T 333/99 zo dňa 15. 2. 2000 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. 1 To 168/00 zo dňa 11. 4. 2000 a celým konaním, ktoré im predchádzalo, boli porušené ústavné práva podnecovateľa, a to právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a právo podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, a to právo, že nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Postupom Krajského súdu v Žiline vo veci 1 To 168/00 bolo porušené ústavné právo podnecovateľa, a to právo podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.“

Navrhovateľ k tomuto podaniu, ktoré možno kvalifikovať podľa jeho názvu a tiež aj obsahu ako podnet na začatie konania pre porušenie práv podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pripojil viaceré prílohy (listiny vzťahujúce sa na jeho trestnú vec) a na výzvu ústavného súdu ho doplnil ďalšími podaniami z 20. septembra a 4. októbra 2000.

Navrhovateľ bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu v Čadci (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3T 333/99 z 15. 2. 2000 zo skutku právne kvalifikovaného ako spolupáchateľstvo k trestnému činu podvodu podľa ustanovenia § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa ustanovenia § 250 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 15 000,- Sk a podľa ustanovenia § 54 ods. 3 Trestného zákona mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov.

Podľa výroku rozsudku sa mal trestnej činnosti dopustiť tak, že „Ing. J. H. ako majiteľ firmy HELAS so sídlom v Č., okr. Č., a ako platiteľ dane z pridanej hodnoty dňa 25. 1. 1995 podal na Daňovom úrade v Čadci daňové priznanie DPH za 4. štvrtrok roku 1994, v ktorom zahrnul aj fiktívne vystavený daňový doklad – faktúru č. 94/10 zo dňa 2. 12. 1994, kde ako dodávateľ vystupuje Firma PEPINO D. M., Ž. a ako odberateľ vystupuje Firma HELAS, Č., znejúcu na celkovú sumu vo výške 1.025.000,- Sk, ktorú zástupca firmy PEPINO D. M., predtým M., fakturoval za sprostredkovanie bližšie nešpecifikovanej služby, resp. tovaru, pričom faktúru aj napriek vedomiu, že k predmetu plnenia vôbec nedošlo, po prisľúbení dohodnutej odmeny v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste podpísal a opečiatkoval D. M., predtým D. M., ako zástupca firmy PEPINO D. M., pričom v uvedenom daňovom priznaní si na základe fiktívneho daňového dokladu uplatnil Ing. J. H. nadmerný odpočet DPH vo výške 205.000,- Sk, čím svojím konaním spôsobili škodu Slovenskej republike, správcovi dane Daňovému úradu Čadca, v celkovej výške 205.000,- Sk“.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 163/00 z 11. apríla 2000 (navrhovateľ v podnete omylom označuje konanie krajského súdu pod sp. zn. 1 To 168/00) podľa § 256 Trestného poriadku zamietol odvolanie navrhovateľa podané proti rozsudku okresného súdu. Okresnému súdu vytkol len to, že navrhovateľovi uložil neprimerane mierny trest (krajský súd uvedené pochybenie nemohol napraviť, pretože by porušil zásadu zákazu reformatio in peius).

Navrhovateľ vzniesol v podnete tieto hlavné námietky:

1. Okresný súd pri svojom rozhodovaní o vine nesprávne a jednostranne v prospech obžaloby hodnotil dôkazy a krajský súd bez preskúmania vzal za svoj názor okresného súdu, že faktúra č. 94/10, a tým aj celý vzťah založený zmluvou o sprostredkovaní sú fiktívne. Oba súdy podľa neho tak porušili jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, že „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ...“.

2. Keďže ani Obchodný zákonník, ani žiadny daňový zákon, ani zákony o účtovníctve neukladajú občanovi povinnosť písomne alebo inak hmotne zachytiť, evidovať a preukazovať sprostredkovateľskú činnosť, a to ani na strane sprostredkovateľa a ani na strane záujemcu o sprostredkovanie, postup a rozhodnutia oboch súdov znamenajú podľa navrhovateľa aj porušenie čl. 2 ods. 3 ústavy, to znamená, že „Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá“.

3. Pretože na krajskom súde činnému senátu predsedal namiesto JUDr. M. B. – ktorý je uvedený (odtlačok úradnej pečiatky) v predvolaní navrhovateľa na verejné zasadnutie a tiež aj v upovedomení obhajcu o tomto verejnom zasadnutí – JUDr. D. H., došlo podľa názoru navrhovateľa k porušeniu jeho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, že „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“.

II.

Vychádzajúc z podnetu navrhovateľa a listinných dôkazov ústavný súd konštatuje:

K bodu 1

Navrhovateľ sa mohol domáhať zákonom (Trestným poriadkom) ustanoveným postupom svojho práva – aby o jeho trestnom obvinení rozhodol nezávislý a nestranný súd – na nezávislom a nestrannom súde v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, to znamená na prvostupňovom okresnom a odvolacom krajskom súde. Ani jednému z uvedených súdov nevytýka, že by mu boli odopreli realizáciu tohto práva alebo ho v nej citeľne obmedzili (naopak, sám odmietol vypovedať ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní na okresnom súde), ale vytýka im to, že zhromaždené a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, pretože ho mali spod obžaloby oslobodiť, a nie uznať vinným a odsúdiť.

Obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo navrhovateľa na úspech v konaní. Tento ústavnému súdu nepredložil ani dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že okresný a krajský súd mu bezdôvodne alebo svojvoľne bránili v domáhaní sa svojho práva alebo ho pri jeho realizácii citeľne obmedzili. Za týchto okolností potom nie je daná priama príčinná súvislosť medzi namietaným postupom a rozhodovaním štátneho orgánu a tvrdým porušením základného práva podľa ústavy, oba súdy svojím postupom a rozhodovaním nemohli porušiť právo navrhovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho podnet v tejto časti bolo potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (pozri napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98 a i.).

K bodu 2

Navrhovateľ postup a rozhodovanie okresného a krajského súdu nespája len s porušením jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj v spojení s porušením ústavnej zásady uvedenej v čl. 2 ods. 3 ústavy.

Podobne ako pri tvrdenom porušení práva (čl. 46 ods. 1 ústavy), tak aj pri tvrdenom porušení nadväzujúcej ústavnej zásady podľa čl. 2 ods. 3 ústavy ide na strane navrhovateľa o omyl. Skutkové zistenia oboch súdov o fiktívnosti faktúry

č. 94/10, a tým aj celého vzťahu založeného zmluvou o sprostredkovaní, ako aj z nich vyведенé právne závery ohľadne viny (a tiež aj trestu) neznamenajú nútenie navrhovateľa, aby konal niečo, čo zákon neukladá. V tejto súvisiacej časti bolo preto treba jeho podnet z dôvodu nedostatku priamej príčinnej súvislosti taktiež odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.

K bodu 3

Navrhovateľ tvrdí, že činnému trojčlennému odvolaciemu senátu v jeho veci na krajskom súde mal predsedáť JUDr. M. B., ktorý je uvedený na oboch úradných tlačivách z 27. 3. 2000, to znamená na tlačive „Predvolanie na verejné zasadnutie“ a na tlačive „Upovedomenie obhajcu“ (v druhom prípade je aj označený ako predseda senátu).

Navrhovateľ usudzuje, že ak bola vec JUDr. M. B. podľa rozpisu prác pridelená ako predsedovi senátu, mal aj na pojednávaní vystupovať vo funkcii predsedu odvolacieho senátu. Podľa ustanovení Trestného poriadku má hlas predsedu senátu pri hlasovaní o konečnom výroku vzhľadom na poradie hlasovania inú váhu.

Tým, že v odvolacom senáte krajského súdu nevystupoval ako predseda senátu JUDr. M. B. (bol len členom senátu), ale JUDr. D. H., došlo k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Systém zavedený na krajskom súde, podľa ktorého v senáte 1 To v dvoch tretinách vecí senátu predsedá JUDr. M. B. a v jednej tretine JUDr. D. H. (v konkrétnostiach podľa ich vzájomnej dohody), porušuje podľa navrhovateľa princíp zákonného sudcu. Čo i len možnosť neurčenia a nepridelenia veci od začiatku konkrétnemu predsedovi senátu vzbudzuje obavy, že jeho objektívny výber na základe jasne vopred stanovených pravidiel bude nahradený subjektívnou vôľou, čo poskytuje priestor na manipuláciu.

Z predloženej zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu o odvolaní navrhovateľa konanom dňa 11. 4. 2000 vyplýva, že predsedom odvolacieho senátu v tejto veci (sp. zn. 1 To 163/00) bol JUDr. D. H., ktorý bol zároveň aj referujúcim sudcom, a jeho ďalšími členmi boli JUDr. M. B. a JUDr. V. S..

Z tvrdení navrhovateľa je zrejmé, že podstatu porušenia svojho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vidí v tom, že namiesto JUDr. M. B. bol predsedom odvolacieho senátu na krajskom súde JUDr. D. H.. Inými slovami, keby bol býval predsedom tohto senátu JUDr. M. B. (a jeho ďalšími členmi JUDr. D. H. a JUDr. V. S.), označené právo by bolo bývalo zachované.

Úlohou ústavného súdu v tomto štádiu nie je riešiť meritum veci (pretože to prichádza do úvahy až po prijatí podnetu na ďalšie konanie), to znamená dať odpoveď na otázku nastolenú navrhovateľom, či je obsahom práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy aj právo účastníka konania na konkrétneho predsedu senátu, ktorý bude v jeho veci určený hneď po jej nápade na príslušný súd. Úlohou ústavného súdu je popri preskúmaní, či podnet spĺňa všeobecné a osobitné náležitosti podľa ustanovenia § 20, resp. ustanovenia § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), zistiť aj to, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Jedným z týchto dôvodov je aj nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie podnetu (alebo jeho časti).

Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti dôsledne trval na vyčerpaní právnych prostriedkov ochrany tvrdeného porušenia práva pred iným štátnym orgánom vrátane všeobecného súdu pred obrátením sa o ústavnú ochranu na ústavný súd alebo na preukázaní, že takéto prostriedky neboli k dispozícii.

V uznesení sp. zn. I. ÚS 49/98 uviedol napr. nasledovné:

„1. V konaní o podnete pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v ktorom navrhovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (inú právnu ochranu), ako aj práva na spravodlivý proces z dôvodu, že všeobecný súd nekonal spôsobom ustanoveným v zákone, je nevyhnutné, aby boli najskôr vyčerpané všetky právne prostriedky jeho ochrany, ktoré sú samotnému navrhovateľovi dostupné (teda nielen niektoré), a to ešte predtým, ako sa obrátil na ústavný súd so žiadosťou o ochranu označeného základného práva.

2. Ochranu konkrétneho práva a slobody v konaní o podnete podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (platí to však v plnom rozsahu aj pre konanie o ústavných sťažnostiach), porušenie ktorých je namietané, môže ústavný súd poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov).“

Ohľadne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd doposiaľ rozhodoval napr. uzneseniami vo veciach sp. zn. II. ÚS 15/96 a II. ÚS 43/97 (podnet, resp. sťažnosť neprijal na ďalšie konanie a odmietol ich) a nálezmi v merite vo veciach sp. zn. I. ÚS 8/94, II. ÚS 47/99 a III. ÚS 16/00. V prvom náleze o. i. konštatoval: „Skôr než Ústavný súd Slovenskej republiky začal svoju činnosť podľa zákona č. 38/1993 Z. z., Ing. J. O. nemal možnosť domáhať sa ochrany práva priznaného čl. 48 ods. 1 ústavy na nijakom štátnom orgáne Slovenskej republiky. Preto ústavný súd prijal podnet Ing. J. O., v ktorom namieta porušenie svojho ústavného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.“ Pri druhom a treťom náleze ústavný súd podnety na začatie konania pre porušenie práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy prijal na ďalšie konanie až po tom, čo navrhovatelia využili na všeobecnom súde pri ochrane tohto práva námietku zaujatosti voči sudcovi podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 30 ods. 1 a § 31 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd listom z 9. októbra 2000 požiadal predsedu krajského súdu

JUDr. R. U. aj o stanovisko k účinnému prostriedku nápravy, ktorým sa môže osoba v konaní pred všeobecným súdom domáhať ochrany svojho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Tento v odpovedi zo 7. novembra 2000 (Spr 655/00) uviedol, že podľa jeho názoru „... účastník je oprávnený v konaní pred súdom v každom štádiu konania namietat' nedodržanie princípu zákonného sudcu, resp. domáhat' sa prešetrenia pridelenia veci konkrétnemu sudcovi. Môže tak učiniť procesným podaním adresovaným „do spisu“ alebo sťažnosťou predsedovi príslušného súdu v zmysle § 16 a nasl. zák. č. 80/1992 Zb., hoci pri rigoróznom doslovnom výklade dotknutých ustanovení je možné sťažnosť vybaviť tým, že predseda súdu nemá takéto oprávnenie. Myslím si, že v tejto súvislosti je nutné § 16 a nasl. zák. č. 80/1992 vykladať v spojení s §§ 13 – 15 predmetného zákona, čo umožňuje predsedovi súdu zaoberať sa takouto námietkou účastníka“.

Predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) JUDr. Š. H. v inej veci ústavného súdu v liste zo 4. decembra 2000 (Sokr 376/2000) mu na jeho žiadosť oznámil toto: „Účastníci konania pred všeobecným súdom majú celý rad účinných právnych prostriedkov, ktorými sa môžu domáhať ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Ak odhliadnem od oprávnenia účastníka konania namietat' príslušnosť súdu alebo zaujatosť sudcu, prípadné odňatie zákonnému sudcovi môže byť základom pre podanie tak riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov (sťažnosť, odvolanie, dovolanie, resp. sťažnosť pre porušenie zákona).

Okrem uvedených prostriedkov sa účastníci konania môžu pre prípad odňatia zákonnému sudcovi domáhať nápravy aj podaním sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. z 29. januára 1992 o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.“

Ústavný súd listom zo 4. septembra 2000 vyzval právneho zástupcu navrhovateľa, aby mu predložil dôkazy preukazujúce, že navrhovateľ zámenu predsedu senátu v jeho veci na krajskom súde namietal v rozhodnom čase (pred rozhodovaním), ako aj spôsob rozhodnutia súdu o tejto námietke.

Z podaní z 20. 9. a 4. 10. 2000 vrátane listu obhajcu, ktorý navrhovateľa zastupoval na krajskom súde dňa 11. 4. 2000, vyplýva, že navrhovateľ s jeho obhajcom sa až bezprostredne pred konaním verejného zasadnutia z vývesky dozvedeli, že senátu bude predsedáť JUDr. D. H. Túto skutočnosť však pred konaním a rozhodnutím činného senátu nenamietali jednak preto, lebo im nebol známy dôvod, pre ktorý došlo k zmene predsedu senátu, a jednak preto, aby namietaním tohto rozporu nebolo zhoršené postavenie navrhovateľa.

Ústavný imperatív uvedený v čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“, je ochranou najmä proti svojvoľnému a účelovému obsadeniu činného súdu ad hoc, nemožno ho však zamieňať za procesný prostriedok, ktorým by malo byť ex post zvrátené už vydané rozhodnutie. Je preto na účastníkovi súdneho konania, aby námietku porušenia ústavnej ochrany vyplývajúcej zo zásady o zákonnom sudcovi uplatnil bezprostredne po tom, ako sa mu skutočnosti, ktoré ju odôvodňujú, stali známe.

Navrhovateľ sa mal o ochranu svojho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uchádzať v prvom rade tam, kde vnímal, že dochádza k jeho porušovaniu, to znamená na krajskom súde. Tým by mu bol aj poskytol možnosť, aby sám odstránil tvrdené porušenie práva. Keďže navrhovateľ mal aj kvalifikovanú právnu pomoc (advokáta), mohol osloviť činný senát a upozorniť ho na rozpor medzi osobou predsedu senátu, ktorý bol uvedený na úradných tlačivách (Predvolanie na verejné zasadnutie, Upovedomenie obhajcu), a osobou, ktorá má senátu predsedáť v skutočnosti. Tento rozpor mohol byť zo strany činného senátu navrhovateľovi uspokojivo vysvetlený (ak bol len formálny), prípadne ho činný senát mohol odstrániť aj sám, ak nebol len formálny, ale aj skutočný. V prípade, že by sa navrhovateľ nebol dočkal preňho

uspokojivého vysvetlenia alebo riešenia zo strany tohto senátu, mohol sa k nemu dopracovať aj cestou sťažnosti adresovanej predsedovi krajského súdu podľa § 17 ods. 1 a § 20 až 23 zákona č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (spolu so žiadosťou adresovanou činnému senátu o odročenie verejného zasadnutia dotedy, kým nebude táto sťažnosť vybavená). Z citovaných listov predsedov najvyššieho súdu a krajského súdu vyplýva, že obaja interpretujú a vnímajú sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov ako účinný prostriedok nápravy a ochrany aj práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Predseda krajského súdu mohol urobiť priamu nápravu v osobe predsedu činného senátu vo veci navrhovateľa, ak by bola námietka navrhovateľa opodstatnená a zodpovedala rozvrhu práce, ktorý napokon vypracúva predseda súdu (pozri § 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov).

Z uvedeného vyplýva, že účinným prostriedkom nápravy a ochrany práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v konaní pred všeobecným súdom môžu byť námietka účastníka konania voči činnému senátu ohľadne jeho nesprávneho zloženia a tiež v tomto smere adresovaná sťažnosť podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov predsedovi súdu. Navrhovateľ ústavnému súdu neposkytol dôkaz o opaku, to znamená, že by označená námietka alebo sťažnosť účinnými prostriedkami nápravy na ochranu práva neboli.

Pretože navrhovateľ pred obrátením sa na ústavný súd o ústavnú ochranu jeho práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nevyčerpal vyššie označené prostriedky na ochranu tohto práva pred krajským súdom, ústavný súd v tejto časti jeho podnet podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol, lebo na jeho prerokovanie nie je príslušný.

